

EVOCACIÓ DE FRANCESC MACIÀ

Si intentéssim de classificar la figura de Francesc Macià al lloc que li pertoca en la nostra Història segons una escala de valors objectiva i desapassionada, el podríem situar al costat dels homes més representatius. En efecte, en contemplar no solament el seu entusiasme per la nació catalana sinó també l'eficàcia del servei personal prestat a la seva causa, la nostra ploma frisa per col·locar-lo al costat dels comtes-reis, i no pas dels més insignificants.

Cal tenir en compte que la situació actual de Catalunya no és pas massa fàlgua, que la independència de què va gaudir durant cinc segles i mig, i la seva lliure iniciativa que li era pròpia, s'han anat esfumant progressivament amb el pas del temps, i les nostres glòries passades es troben reposant dintre la pau dels brillants records. Mentrestant, una allau d'inquietuds ha envaït la nostra tranquil·litat, bé que no ens ha privat de respirar l'aire de la terra ni de mantenir íntegres les nostres il·lusions.

Pau Casals ens deia (desembre de 1944) que les nostres festes commemoraven jornos tristos o dramàtics, i el nostre himne també. I és precisament dins aquesta atmosfera, que ens envolta com una espessa nuvolada sempre amenaçadora, que un dia impensat Francesc Macià féu sortir el sol a mitja nit, i per un moment ens retornà sobtосament la llum enlluernadora del miracle i l'esperança de la felicitat.

I tot això Francesc Macià ho aconseguí enmig d'una aventura meravellosa, amb la simplicitat d'un infant que allarga els braços per abastar un estel del firmament, obeint només el seu cor generós, sense dubtar, amb els seus ulls lluminosos i sense engany, perquè Macià jugà sempre net i posà la seva vida al servei d'un ideal pur, i guardà a aquest ideal una fidelitat absoluta fins al sacrifici.

Al cap de 46 anys de la seva mort, Francesc Macià continua essent present en els nostres esperits. El seu rostre ens és agradable en el record, el seu nom és venerat, la seva obra relluu entre nosaltres amb una força nova.

Hem dit que el podríem situar ben enlaire en el nostre firmament nacional, al costat dels nostres més notables comtes-reis perquè, com ells, Francesc Macià pogué viure en un quadre de llibertat completa, i per un moment ell també fou com el sobirà d'aquest poble, el qual estimà i defensà amb amor i sense condicions.

J. B. Xuriguera